

BİRİNCİ BÖLÜM

KÖTÜ BİR AMELİYAT

Dinleyin: Yağmur yağıyor, hem de ne yağmur! Soğuk gökyüzü, milyarlarca damla halinde gecenin içine düşüyor, nemli toprağı çamura, çamuru su birikintilerine dönüştürüyor. Sonra, su birikintileri dere olup Larde kasabasının parke taşı döşenmiş sokaklarının altında akan yer altı ırmağını besliyor. Şimşek gökyüzünü esir aldığı anda, yağmur damlaları bir an için duruyor, sonra karanlığın içinde yollarına devam ediyor. Kükreyerek çatı kiremitlerine çarpıyor, oluklardan akıyor; oynayan yaprakları sarsıyor, kaldırımlara çarpıp saçılıyor. Larde halkı ürpererek yorganlarının altında büzülüyor.

Kasabanın kıyısında, Partridge Malikânesi'nin yatakhanelerinde, uykusu kaçmış çocuklar fırtınanın yaklaşmasını izliyor; bir saniye az saymak demek, fırtınanın bir buçuk kilometre yaklaşması demek. Şimşek odayı ışıkla doldurunca saymaya başlıyorlar: bir... iki... üç... Sonra gök gürültüsü patlıyor, gecenin içinde gürlemeye devam ediyor, pencereleri sarsıyor ve yaşça daha küçük yetimler çılgığı basıyor. Fırtına yaklaşıyor.

Uykuyla uyanıklık arasında süzölen Miles Wednesday, düşünde penceresinin altında duran ve öfkeyle kükreyen bir kaplan görüyor; kaplanın gürültüsü yüzünden ağaç tepelerinden kuş sürüleri havalanıyor, böcekler çimenlerin arasında büzölüyor. Kaplanın kükremesi bulutları sallıyor, bulutlar yerlerinden kurtuluyor ve kocaman kaya parçaları gibi teker meker yeryüzüne yuvarlanıyor. Miles irkilerek düşten uyanıyor. Oda kör edici bir ışık çakmasıyla aydınlanmış, gök gürültüsünün sesi her yanı doldurmuş. Ufaklık'ın uyanıp uyanmadığını görmek için odanın karşı tarafına bakıyor. Ufaklık'ın yatağı boş, görünürlerde yok. Miles terliklerini ayaklarına geçiriyor ve midesi düğüm düğüm, eski paltosunu sırtına alıyor.

Pencereye gidiyor, burnunu soğuk cama dayayıp elleriyle yüzünü iki yandan perdeliyor. Bahçedeki büyük kayın ağacının ikiz gövdelelerinin arasına tünemiş ağaç ev, sağanağın içinde karanlık bir leke gibi görünüyor, zar zor seçiliyor. Ağaç evden, soluk bir hayalete benzeyen duman yükseliyor. Miles'in gözleri karanlığa alıştığında, ağaçtan sarkan kırık dalları seçiyor. Ağaç evin altında açık renkli bir bulanıklık görüyor; şekil, halat merdivene tırmanırken Miles, onun Ufaklık olduğunu fark ederek şaşırıyor.

“Orada ne işi var?” diye soruyor Mandalina'ya. Turuncu-gri pelüş ayı yanıt vermiyor. Miles'in cebinde kıvrılıp yatmış, uyuyor gibi yapıyor. Bir anlığına Miles'in içinden, yatağına dönüp aynısını yapmak geçiyor, ama bir fırtınanın ortasında, dumanları tüten bir ağaç evde Ufaklık'ı yalnız bırakamayacağını düşünüyor. Titreyerek dönüp koğuştan çıkıyor. Kapıda duraksıyor. Dışarısoğuk ve yağmurlu, Miles bir anda sıırıslıklam olacağını biliyor. Odaya dönüyor, Mandalina'yı nazikçe cebinden çıkarıyor ve yatak örtüsünün altına yerleştiriyor.

“Ben dönene kadar buradan ayrılma,” diyor.

***

Terlikleri fışırdayan, her yanı buz kesmiş Miles Wednesday, çamurlu bahçede koşarken epeyce ıslanmıştı ama yine de, derin su birikintilerinin üzerinden atlıyordu. Yağmur kafasını dövüyor, ensesinden aşağı akıyor, pijamalarını derisine yapıştırıyordu. Ağaç evin altına girdi ve nefes nefese durdu. Tepesindeki kare şeklindeki delikte sarı

bir ışık titreşiyordu. Yağmurun kükreme sesinin arasında, Miles bazı başka sesleri de seçebiliyordu. Merdiveni kavradı, sular damlatan saçlarını gözünden çekti ve tırmanmaya başladı.

Ağaç evin içi iki mumla aydınlatıldığı için loştu. Leydi Partridge'in raflarındaki yamuk yumuk mum artığı yığınlara gerçekten mum denebilirse tabii... Mumların düzensiz alevleri esintilerle dans ediyor, raflardan dökülen ve odanın her köşesine saçılan dağınık ıvır zıvırların arasında gölgelerin oynamasına sebep oluyordu. Ufaklık, ağaç evin ortasındaki kayın gövdelerine gerilmiş hamakta oturuyordu. Kollarını kavuşturmuş, Miles'ın çok iyi tanıdığı, inatçı çatık kaşlarla duruyordu. Çatık kaşlarını karşısındaki uzun boylu, zayıf oğlan çocuğuna yöneltmişti. Oğlanın sırtı Miles'a dönüktü. Oğlan alçak, telaşlı bir sesle konuşuyordu; sesi alçak olsa da, fırtınanın gürültüsünü cam gibi keşiyordu.

“Onun sorunu da bu işte. O çoktan mahkûm edildi, ama senin için hâlâ bir şans olabilir. Kurul'a, kanatlarını geri getirmeye çalışırken...” Oğlan cümlesinin ortasında durup döndü ve Ufaklık'ın bakışlarını izleyerek, Miles'ın yerdeki kare delikten uzattığı başını gördü. Kara gözleri kısıldı ve Miles onu hemen tanıdı. Bu Gümüşnokta'ydı, Ufaklık'ın gökten ilk düştüğünden beri peşinde olduğu Fırtına Meleği; elinin bir hareketiyle şimşeklere hükmedebilen, fırtınayı bir sığır sürüsü gibi güdebilen, bin yaşındaki kanatlı çocuk. Yüzündeki öfkeye hâkim olma konusunda güçlük yaşıyor gibiydi, yine de hafifçe gülümsemeyi başardı.

“Merhaba Miles,” dedi.

Miles son basamakları da tırmandı, gıcırdayan yer tahtalarını kaplayan halının üzerine sular damlatarak durdu. “Merhaba Gümüşnokta,” dedi ve Ufaklık'a döndü. Dumanları tüten çatıya bakarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Tavanda dumanlar birikmişti; o izlerken, parlayan bir köz düşüp Gümüşnokta'nın omzuna kondu. Fırtına Meleği fark etmeden onu süpürdü.

“Gümüşnokta haber getirmiş,” dedi Ufaklık. Hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Gümüşnokta, Miles'in ayaklarının dibinde oluşan su birikintisinin içinde eriyip gitmesini bekliyormuş gibi Ufaklık'a dönerek, "Onu ilgilendirmez," dedi.

"Beni ilgilendiriyorsa, Miles'ı da ilgilendirir," dedi Ufaklık.

"Belki de içeri girmeliyiz," diye Miles onun sözünü kesti. "Orası kuru ve çatı yanmıyor. Aynı zamanda, ağaç tutuşmadan itfaiyeyi de çağırmalıyız."

Gümüşnokta hızla Miles'a döndü ve çevresindeki hava bir an için mavi bir pusla çıtırdadı. "Barakayı unut!" diye bağırdı. "Konuşulması gereken acil meseleler var ve zaman hızla tükeniyor. Sen ister kal, ister git. Tartışmak için zamanım yok."

Miles yanıt vermek için ağzını açtı, ama Ufaklık'ın yüzündeki kaygılı ifadeyi görünce tekrar kapattı. Ufaklık, beyazımsı sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atarak, "Bana anlattıklarımı Miles'a da anlat," dedi.

"O anlamaz," dedi Gümüşnokta. "O Âlem'i ne bilir ki?"

"Ufaklık'ın anlattıklarını biliyorum," dedi Miles.

"Ayrıntılı olarak açıklayacak zaman yok," dedi Gümüşnokta. "Kaplan Yumurtası'nı kullandığın için Uyku Melekleri seni mahkûm etti. Hayatın tehlikede, ama Kurul'u Ufaklık'ın kaplanın ruhunu alıp onlara götürmeye çalıştığına ikna edebilirim, belki onu kurtarabilirim."

"Hayatım tehlikede mi?" diye tekrarladı Miles. İçinden gülmek geldi. Daha birkaç hafta öncesine kadar farkında olmadığı bir şey yüzünden, kendisine haber verilmeden ölüme mahkûm edilmesi garip bir şakaya benziyordu, ama yine de midesi burkuldu.

"Ben kurtarılmak istemiyorum," dedi Ufaklık, "tek başıma olmaz. Miles ve ben, ne olursa olsun, birlikte kalacağız."

Gümüşnokta çileden çıkarak kollarını havaya kaldırdı. "Ona karşı sorumluluğun yok," dedi. "Borcunu fazlasıyla ödedin bile."

"Miles benim arkadaşım," dedi Ufaklık.

"Arkadaşın," diye yineledi Gümüşnokta, farklı bir tadı denemiş gibi. Soluk, dar suratında mürekkep lekeleri gibi görünen gözlerle tekrar Miles'a baktı. "Burada fazla kaldın," dedi. "Seni yanımda götürmeye çalışmalıydım."

“Yapamazdın,” dedi Ufaklık. “Miles’ı kurtarmak için kanatlarımdan vazgeçtim.”

“Kaplan ruhu teslim edilirse, geri dönmene izin verebilirler, onları ikna ederim,” dedi Gümüşnokta. “Yumurta’ya ihtiyacım var,” dedi Miles’a. Elini uzattı. Parmakları uzun ve solgundu. “Ufaklık’ın yaşamasını istiyorsan onu bana vermelisin.”

Ufaklık hamaktan aşağı atladı. “Onun ne olduğunu bile bilmiyor,” dedi, daha Miles konuşmadan.

Miles başını iki yana salladı. Kaplan Yumurtası’nın ne olduğunu biliyordu elbette. Zeytinden büyük olmayan, ama bir kaplanın ruhunu barındıran küçük bir taş. Daha Miles birkaç günlükken pelüş ayısının talaş dolu kafasına konmuş ve oyuncak ayı tekrar dikilmişti. On iki sene boyunca orada saklı kalmıştı. Miles aniden, yatağında bıraktığı Mandalina için kaygılandı. “Benim gidip Leydi Partridge’e yangını haber vermem gerekiyor,” dedi, ama aslında yağmur durumu kontrol altına almıştı; ağaç evin çatısı yüksek sesli bir tıslama ve bol bol buhar çıkarmaktaydı.

“Ben burada olacağım,” dedi Ufaklık.

Miles döndü ve halat merdivenden kayarak indi. O iki büklüm olmuş, eve doğru koşarken yağmur rüzgârla kıvranıyor, gök gürültüleri durmaksızın patlıyordu. Köşeyi dönerken yumuşak ve ıslak bir şeyle çarpıştı ve hem oğlan hem de karşısına çıkan şey ıslak çimenlerin üzerine düştü.

“Uf!” dedi o şey. İri, yuvarlak, ipeklilere bürünmüş bir nesneydi. Miles ayağa fırladı, nesne de aynısını yaptı ve tam o sırada göz kamaştırıcı bir şimşek her ikisini de aydınlattı.

“Doktor Tau-Tau!” dedi Miles nefes nefese, şaşkınlıkla. “Sizin sınır dışı edildiğinizi sanıyordum!”

Tombul falcı, hışırdayan yağmurun içinden bağırdı: “Sınır dışı edilmek mi? Saçmalık evlat. Ben... ben yolculuğlarımı geri döndüm. Ama geri gelip şey yapmam gerekiyordu...” Ezilmiş fesini düzeltti ve Miles’ın kafasının üstünden ileri baktı. “Yangın ihbarı! Ağaç ev...” Ağaç evin için için yanan çatısını işaret etti.

“Ama yangın daha yeni başladı,” diye bağırdı Miles. Doktor Tau-Tau’nun bakışlarında her zamankinden de sinsi bir hal vardı.

“Önzezi evlat,” diye yanıt verdi falcı. “Ben olayları öngörebilirim...” Bir an duraksadı ve şimşek tekrar çakarken ipek sabahlığının cebiyle oynayarak, kaygılı gözlerle Miles’a baktı. “Sen ve ben, maceralar yaşadık,” dedi aniden.

Miles ona şaşkın şaşkın baktı. Tau-Tau’nun bunu bir fırtınanın ortasında söylemesi tuhaf bir şeydi. Adamın beyaz saçları alınına yapışmıştı ve burnunun ucundan yağmur suyu akıyordu. Doktor Tau-Tau aniden öne çıkarak Miles’ın elini yakaladı ve avucuna iki madeni para sıkıştırıp parmaklarını onların üzerine kapattı. “Güzel bir şey satın al, olmaz mı?” diye bağırdı. Gülümsemeye devam ederek geriye doğru iki adım attı; sonra döndü, çakıl döşeli yola doğru giderek karanlıkta gözden kayboldu.

Miles çabucak malikânenin arka kapısına seğirtti. Paralar eline pütürlü geliyordu. Üstünden sular damlayarak içeri girerken kaşlarını çattı. Terliklerini fışkırtarak mutfaktan geçerken, yağmurun kükreme sesini, bir arabanın çalıştırılma sesine benzetti. Midesinden bir huzursuzluk duygusu yayılıyordu ve geniş merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmanırken kontrolsüzce titriyordu. Odasına vardığında huzursuzluğu korkuya dönüşmüştü. Kapı açık duruyordu ve örtüler yere atılmıştı. Çarşafın ortasında cansız bir şey duruyordu. Miles, dişleri takırdayarak, yavaşça yatağa yaklaştı. Mandalina’ydı, ama o bildiği Mandalina gitmiş başkası gelmişti. Ayı küçük bir dolgu malzemesi ve talaş yığını içinde yatıyordu, kafası gevşek bedeninden neredeyse tamamen ayrılmıştı.

Miles bütün ağırlığıyla yatağın kenarına oturdu. Yüzündeki kan çekilmişti. Hemen bir şeyler yapmalıydı. Yastığını yastık kılıfının içinden çıkardı ve Mandalina’dan kalanları nazikçe topladı, geride dolgu malzemesi bırakmamaya özen gösterdi. Ayının başı her zamankinden daha hafifti, ama Miles bunun farkına varmadı. Kendini uyuşmuş hissediyordu; bir an için Ufaklık’ı ve Gümüşnokta’yı unutmuştu. “Seni onaracağım,” dedi Mandalina’ya. Ayıyı dikkatle yastık kılıfının içine yerleştirip gevşekçe düğüm attı. Islak parmakları talaş yüzünden tıpkı

Doktor Tau-Tau'nun verdiği paralar gibi pütür pütür olmuştu. Falcının suçlu suçlu gülümsemesi gözlerinin önüne geldi. Bir an olduğu yerde kalakaldı ve buz gibi havada kalbi gümledi. Kaplan Yumurtası... onu Tau-Tau almıştı! Uyuyan ayıyı yırtıp açmış, küçük taşı almıştı ve Miles da onun gitmesine izin vermişti. Midesi kasıldı, oda eğilmiş gibi geldi. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı ve titreyen bacaklarla yataktan kalktı.

Miles, gitmek için döndüğünde annesinin günlüğüne gözü takıldı. Günlüğü yastığının altında saklıyordu. Kaplan Yumurtası'nın sırlarını çözecek anahtarı bulmak umuduyla onu inceliyordu. O gece uyumadan önce okuduklarını hatırlayınca, bütün umudunu yitirdi, ama yine de günlüğü eline aldı ve yastık kılıfının içindeki parçalanmış ayıyla birlikte cebine attı. Sendeleyerek açık kapıdan geçti. Tam o sırada, karanlık sahanlıkta küçük bir kızla çarpışmaktan son anda kurtuldu. Kız iri iri açılmış gözlerle Leydi Partridge'in odasına gidiyordu.

“Jessica,” dedi Miles, “Leydi Partridge'e söyle, ağaç ev yanıyor.”

Jessica Tuesday'in gözleri daha da irileşti. Kız sessizce başını salladı.

“Ona bir de şeyi söyle,” diye bağırdı Miles, kıvrık merdiven korkulduğundan kayarak inerken, “bir süreliğine dışarı çıkmam gerek, ama ben iyiyim.” Korkuluğun sonundan uçarak yere kondu ve karanlık mutfaktan koşarak geçti, dışarı çıktı. Miles evin köşesinden dolanıp hırslız falcının kayb olduğu yola yönelirken gece, yüzüne buz gibi yağmuru fırlatıyordu. Bir anlığına durdu. Birkaç dakika önce araba çalıştırılması sesi duyduğunu hatırlayarak, gözlerini kısıp karanlığın içine baktı. “Düşün,” dedi sesli olarak. “Onu yaya olarak nasıl yakalayacaksın?”

Güçlü kaplanın onu ve Ufaklık'ı sırtına alıp, hiç yorgunluk belirtisi göstermeden tarlalarda ve ormanda nasıl taşıdığını anımsadı. Cebine uzandı, Mandalina'nın yastık kılıfından oluşan ambulansının içindeki gevşek şeklini kavradı ve gözlerini kapattı. Nefes alıp verişlerini büyük bir çabayla yavaşlattı; yağmurun kükremesinin içinde kaplanın gürleyen sesini aradı. Burun deliklerini açarak ıslak toprak kokusunu içine çekti. Toprak kokusunun, yağmurla ıslanmış bağların arasında Kahkaha Sarayı'na giderken, kaplanın postundan yükselen küflü kokuya dönüşmesini diledi. Gözlerini açtı ve eğik düşen yağmur

damlalarının arasında kaplanın çizgilerinin belirmediğini gördü. Soğuğa ve hissettiği büyük dehşete rağmen, içini bir rahatlama duygusunun kapladığını hissetti. Ufaklık'ı geride, ağaç evde bırakması gerekecekti. Gümüşnokta'nın kaplanı görmesini göze alamazdı; ayrıca...

Kaplan aniden önüne dikildi. Her zamankinden de iri görünüyordu. Siyah dudaklarını gererek dişlerini gösteriyor, gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu. Miles bir an, yanlış kaplanın geldiği hissine kapıldı. Korkunç bir histi. Bir an sessizlik içinde bekledi, ama bu sefer kaplan hiçbir şey söylemedi.

“Merhaba,” dedi Miles kararsızca. Fırtınanın içinden sesini duyurabilmek için sesini yükseltti. “Ben... yardımına ihtiyacım var.”

Kaplan ağzını açtı ve kükredi. Bir gece yarısı, fırtınanın ortasında, öfkeli bir kaplandan iki adım uzakta durmuşsanız, ne kadar korkunç bir deneyim olduğunu takdir edebilirsiniz. Kaplanın kükremesinin gücüyle yağmur damlaları dağıldı, Miles'in ayakları yerden kesilecek gibi oldu. Kulaklarındaki sesteki kurtulabilmek için başını iki yana salladı ve kaplan bir adım yaklaştı. “Sen kimsin ki, kralların arasında bir kral olan beni çağırıyorsun?” diye sordu derin bir gürlemeyle. “Her oyuncak kaybettiğinde, treni her kaçırdığında, ezik bir eşek gibi emrine amade olacağımı mı sanıyorsun? Boynunu kırıp bütün bütün yutabilirim seni çocuk, ama botlarını tükürme zahmetine katlanamayacağım.”

Miles hayretle kaplana baktı, her yanı buz kesmişti, korkuyla titriyordu. Botlarını giymediği aklına geldi, ama bunu düşünmenin zamanı olmadığına karar verdi. “Ben yalnızca...” diye başladı, ama daha ileri gidemedi. Kaplan kayıtsızca, bir kedinin küçük bir kuşla oynaması gibi uzandı ve kudretli pençesiyle Miles'a öyle bir darbe indirdi ki, Miles yana devrilip buz gibi çamurun üzerine düştü. O daha nefes alamadan, kaplan atıldı ve ön pençesini Miles'ın göğsüne dayadı. Ağırlığı Miles'ın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmasına sebep oldu ve dönen desenlerin ortasında kaplanın yüzü belirdi. Sarı dişlerini kötücül bir ifadeyle çıkartmıştı.

“Evcil hayvan istiyorsan,” dedi kaplan, kan ve et kokan sıcak nefesiyle, “Japon balığı seçmeliydin.”

Miles'in aklına söyleyecek bir şey gelse bile, konuşamazdı, nefes almakta bile zorlanıyordu. Başı dönüyordu, ama kaplanın gözlerine bakarak, bu hareketin onu yenmekten kurtarmasını diledi. Tam kaburgalarının üzerindeki ezici ağırlık yüzünden bayılacağını düşünürken, kaplanın döndüğünü gördü ve baskının azaldığını hissetti. Kaplan doğruldu ve kulak paralarcasına yeniden kükreyerek –Miles'in boynunu kırmaktan daha acil bir işi olduğunu hatırlamış gibi– aniden döndü ve gecenin içinde kayboldu.